

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

[Του Έδμ. Ζαλού].

Μόλις έφθασα στην Κέρκυρα, όπου θά έμεινα λίγο καιρό, έδοξα τὰ συστατικά γράμματα που είχα από φίλους για διαφόρους κατοίκους του νησιού. Μετά δύο μέρες ο κ. Μιλτιάδης Γλυκάς, έμπορος έκατομμυριούχος—όπως μου είχαν πη στο Παρίσι—και νομισματολόγος διακεκριμένος μ' έκάλεσε σέ γεύμα.

Ο κ. Γλυκάς κατοικούσε σέ ένα μεγάλο παλαιόκο σπίτι κοντά στή Σπυαιάδα. Το έξωτερικό του σπιτιού ήταν αληθινά αρχοντικό, αλλά όταν έμπηκα μέσα μου έκανε εντύπωση ή εγκαταλείψις του. Παλιά τραπέζια και καρέκλες κατεστραμμένες βρισκόταν πλάι σέ επίπλα άξια, αληθινά κομφοτεχνήματα.

Ο Μιλτιάδης Γλυκάς, ψηλός, επιβλητικός μ' επερίμενε στο σαλόνι του. Πλάι του στεκόταν ή κόρη του. Ήταν μιά πραγματική καλλονή, με παράστημα Ήρας, θαυμάσια ελληνική νύχη και μάτια γαλανά που έφωτιζαν τό σπαράτι της πρόσωπο.

Σ' όλο τό γεύμα ή δεσποινίς Γλυκά δεν άνοιξε τό στόμα! Είχε ένα ύφος σοβαρό και καθός μου φάνηκε έχθρικό προς τόν πατέρα της. Ο κ. Γλυκάς έμίλιωσε έξυπνα και με εύκολία και είχε πολλές γνώσεις άρχαιολογικές.

Μετά τόν καφέ μου έρώτησε :

— Φέλατε να ιδήτε την νομισματική συλλογή μου ; Φυσικά εδέχθηκα. Σ' ένα μικρό δωμάτιο με προθήκες γύρω γυάλινες βρισκόταν αληθινός θησαυρός νομίσματα Έλληνικά, Ρωμαϊκά, Αιγυπτιακά, από τών άρχαιωτών και μερικά μάλιστα μοναδικά εις τόν κόσμον.

— Κάποιος εδω, ένας συνάδελφός μου, θάδινε όλη του την περιουσία για ν' άποκτήση την συλλογή αυτή, μου είπε ο Γλυκάς με μιά μεγάλη περιφρόνηση. Αυτό όμως δεν θά γίνει ποτε. Κ'έγω κ' ο πατέρας μου άφιερώσαμε τή ζωή μας για νά κάνουμε αυτή τή συλλογή!

Μετά λίγες ήμέρες ένας άλλος Κερκυραίος—ο κ. Μπούρλος—μόυ διηγήται την ιστορία του Γλυκά και τής κόρης του.

Κάποιος έμπορος πλουσιότατος, ένας Άθανασόπουλος, νομισματολόγος μανιώδης, αφού προσεπάθησε με κάθε τρόπο να πείση τόν Γλυκά να τού παραχωρήση τή συλλογή του, τόν συνέτριψε οικονομικώς και άγόρασε όλα τα χρονομια γράμματα τού αντίηλου του. Και τότε τόν έφερε στο δίλημμα : να πουλήση τή συλλογή του ή να χρεωκοπήση ; Ο Γλυκάς καθώθησε να σωθή από την χρεωκοπία όχι όμως και την εκκαθάριση. Και όταν έμεινε σχεδόν τελειώς κατεστραμμένος μετά την πληρωμήν τών δανειστών του, ο άρραβωνιαστικός τής κόρης του τής Άριάδνης, υιός πλουσιού τραπέζιου άναγκάσθηκε να διαλύση τόν άρραβωνιά του γιατί ο πατέρας του δεν τόν άφινε να πάρη μιά νέα χωρίς ποικια.

Έτσι έννόσασα και την αίτια τής μελαγχολίας τής Άριάδνης Γλυκά και τής έχθρότητος προς τόν πατέρα της. Τόν έθεωρούσε αίτιον τής δυστυχίας της.

Πατέρας και κόρη, έν τούτους, ήταν άνεπτυχθέντοι και πολύ εύγενικοί άνθρωποι και έτσι πολύ συχνά έπίγαινα σπιτι τους όσο έμεινα στην Κέρκυρα.

— Ζωή κ' αγάπη ! Δεν έχουν καμιά σημασία για μερικούς, μου είπε ή Άριάδνη μιά μέρα, προσηλώνοντας τό βλέμμα μακριά, πάνω από τής πιπεριές τής Σπυαιάδας. Η ζωή μου κ' ή αγάπη μου ζυγίσθηκαν κ' εύρέθηκαν πως δεν αξίζουν όσονομικα πλοηνομίσματα!

Κ' έξαρνα γυρίζοντας πάνω μου τα λαμπερά τής μάτια : — Θά έκδικηθώ, μου είπε. Θά έκδικηθώ αυτά τα παληομέταλλα που καταστρέφουν ακόμη και την αγάπη για τό παιδι του από την καρδιά ενός πατέρα.

Άλλη για την άδική τύχη τής ωραίας κόρης έγέμισσε την ψυχή μου αλλά και κρυφή άνησυχία για τόν θησαυρό του πατέρα.

Μετά ένα ήγηνα συνέβη κάτι άνεξήγητο. Ο Γλυκάς έλειψε για μιά βδομάδα από τό σπίτι του κ' όταν έπέστρεψε ή συλλογή του δεν ήταν καλά στην θέση της. Τα γυαλιά είχαν κοπή με προσοχή, τό νομίσματα είχαν άφανερειθί και δεν ύπήρχε κανένα ίχνος ποσού να φωτίση για τής ανακρίσεις.

Τή αίτια του Γλυκά έγινε λεπτομερής έρευνα στο σπίτι του έχθρου του Άθανασόπουλου, αλλά δεν άνεκαλύφθη τίποτε. Μυστήριον εκάλυπτε την παράδοξη εξαφάνιση.

Ο δυστυχής ο Γλυκάς έχασε λίγο λίγο κάθε ένδιαφέρον για ότι άλλο. Τίποτε δεν τόν κρατούσε στή ζωή, ούτε ή αγάπη τής κόρης του που δεν άφινε ποτέ τό ψυχρό έχθρικό της ύφος. Κ' έτσι έβρισσε μιά μέρα με την πίκρα τής μεγάλης του άπώλειας.

Μετά πολλά χρόνια ξαναπήγα στο νησί. Ο κ. Μπούρλος έζωσε άκόμη. Τόν ήρώτησα για την κόρη του Γλυκά. Δεν ήξευρε τί είχε άποίνηγ. Μού διηγήθηκε όμως πως ή δεσποινίς Γλυκά μετά τόν θάνατον του πατέρα της έπούλησε τό σπίτι και ένα παρικό κτίμα και έφυγε από την Κέρκυρα. Το κτίμα έκείνο τό άγόρασε έπειτα ο άλλος άρραβωνιαστικός της, και άπεράσασα να κτίση έκεί μιά έπαυλη. Έκεί εύρέθηκαν σέ βάθος άρκετό θαμμένα τα πολύτιμα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Σας προσφέρουμε σήμερα μερικά χαρακτηριστικά ανέκδοτα από την ζωήν του άειμνήστου Πρωθπουργού Θ. Δηλιγιάννη.

Όμιλών κάποτε περί τής βρεφικής του ηλικίας ο Δηλιγιάννης, έλεγεν, ότι παρ' όλίγων να πείη θύμα τών " ουρκων.

Όταν οι γονείς του φεύγοντες την καταδίδωσιν τών Μουσουλμάνων άνεχώρησαν εκ Λαγκαδίων, τόν έλησημόνησαν έντός λίκνου.

— Έτσι άπεμακρύνθησαν πολύ τού χωριού κ' έφθασαν εις ένα διάσος. Άπασχολούμενοι δε με τούς μεγαλειτέρους μου άδελφούς δεν με ένεθυμοπόντο πλέον. Εύτυχώς τότε μιά ύπνετρια άκολουθούσα την οικογένειάν μας, με θυμήθηκε, έπέστρεψε στο χωριό και με παρέλαβε.

**

Όταν μιά μέρα έγένετο λόγος κατά τās τελευταίας έορτάς τού Άρχαιολογικού Συνεδρίου περί τής φουσανέλλης τού Στριφτόμπολα, ο Δηλιγιάννης ειπε :

— Θά είμεθα δύο ότα ο φουσανελλοφόροι εις τό κοινοβούλιον, άν δεν μου έκλεβαν και μένα τή φουσανέλλα μου.

Και διηγήθη τό ακόλουθον ανέκδοτον :

— Έκαθόμουν στή νεότητά μου πλησίον στην παλαιά άγορά, παρά τόν παλαιόν Στρατάνα. Ήτο δεύτερα πρωινή ώρα τού χειμώνας τού 1851 και έπίστρεφα από την οικίαν τού συγγενούς μου κυρίου Χαραλάμπη, όπου είχον μισρά συναστροφήν. Όταν έπλησίαζα προς τούς Άερηδες, βλέπω μίαν σκιά, ή όποία μ' έπλησίαζε. Συγχρόνως δε μου λέγει με βραχνή φωνή :

— Είσθε ο κ. Δηλιγιάννης, γραμματέυς τού Ύπουργείου τών Έσωτερικών ;

— «Μάλιστα, τού άπαντώ.

— Είχατε εις τό σπίτι σας ένα πτωχόν άσθενή, τόν όποιον έφιλοξενούσατε εις έν δωμάτιον τής αλής ;

— «Μάλιστα... Μήπως άπέθανεν ο δυστυχής ;

— «Όχι, αλλά σας έκλεψε τα ρούχα σας και έφυγε... Είναι τό σπίτι σας θρόναιοχο και περιωμένο εδω γύρω μήπως περιάστε ;

Ο άνθρωπος αυτός που μου άνήγγελε τό άπόροστον γεγονός τής κλοπής, ήταν κάποιος έννομιότηχης. Πράγματι δε όταν πήγα σπύι, τό βρήκα λεηλατημένο. Ο φιλοξενούμενος άσθενής μου είχε κλέψει και τή γιορτινή μου φουσανέλλα και την παληά μου. Έπειδή δε ή κατασκευή νέας φουσανέλλας στοίχιζε τότε άκριβά, έφτασα ρούχα... φράγκικα, που στοίχιζαν φθηνότερα κ' έπαυα να φουσανελλοφορού...

**

Έκτός τών άλλων ο Δηλιγιάννης ήταν και μανιώδης χορευτής. Έλεγεν δε κάποτεσχετικώς :

— Αί φιλικές μου οικογένειες ήξεσαν ότι δεν μετέβαινα σέ βεγκέραις ή στωδούσα. Αν χορεύομεν τότε έρχομαι...»

— Και έχορεύατε ελληνικούς χορούς κατά προτίμησιν; τόν ρώτησαν.

— Αί! κατά προτίμησιν έχορεύουν γυριστούς χορούς και ιδιαίτερος βαλιμούς ! άπήγησα...

**

Ή μνήμη του ήτο άπέραντος. Θυμόταν και άφηγηίτο μετ' αυταρσεκίας και χάριτος και τά έπισπασδέστατα συμβάντα τού βίου του. Κάποτε εις άλλον γιορμόν του έλεγεν γελών :

— Είχον κάποτε ένα γέμο δάσκαλο στή Θήρα, όστις με θυμήθηκε μετά έτη και μου άπέστειλεν ένα βαρέλι οίνου. Ο άγαθός δάσκαλος μου μου έγραφε τότε : «Σας εύχομαι να τό πίετε εις ύγειαν μου μετά τής άξιοτιμου κυρίας σας».

**

Είς παλαιότεραν έποχην, όταν ήτο ύπουργός τής Παιδείας ο Δηλιγιάννης διηγείτο ένθολον κυριών την έμραντιον έννόμιον τού φρωατάτης νεανίδος, ή όποία τότε έζήτησε να διορισθί διδασκάλισσα.

— Όμολογώ, ότι ή μορφή αυτής με κατέθελε τόσοσ, όστε προς στιγμήν να φοβηθώ ότι θά ύπεχώροην, καίτοι ή νεανίς δεν είχε τ' άπ' ατούμενα προσώτα. Συναλλά έν τούτους ταχέως στον έαυτό μου και ήγήνηθη !

— Και τί άπέγινεν ή νέα ; ρώτησε μιά κυρία.

— Τί άπέγινεν ή νεανίς αυτή ;... Έγώ ούδέποτε έπαυείδον αυτήν... Έπληροφορήθη έν τούτους βραδυτέρων, ότι... εισηλθεν εις τό πρώτον στάδιον τής Μαγδαληνης !

Έρκαυτός

νομίσματα τού Γλυκά. Ποιός να τά είχε κρύψη ;

— Πιθανώτατα ο Άθανασόπουλος, συνεπέρανε ο κ. Μπούρλος. Θά τά έκλεψε και τά έκρυψε εκεί στο κτίμα τού Γλυκά, όπου κανεις δεν θά έσοκέπτετο βέβαια να τά ζήτηση. Και ο Άθανασόπουλος όμως είχε πεθάνει χωρίς να προσφθή να τά πάρη.

— Έτσι θά είναι ! είπα έγώ.

Στό νοϋ μου, έν τούτους ήλθε ή λάμψη τού μίσους που είχα ιδή στα μεγάλα γαλανά μάτια τής Άριάδνης κ' έθυμήθηκα, τά λόγια της, τά γεμάτα πόθο για έκδίκηση. Ίσως μόνος έγώ να ήξευρα ποιός να είχε κρύψη εκεί τά μισρά αυτά νομίσματα που κατέστρεψαν την εύτυχία μās ψυχής κ' έκαναν να έγκληματίση μου τό κρη.

ED. JALOUX

